

CLAUDIO CARMONA
Grup Municipal de
Cornellà En Comú Podem

MIREM **AMUNT**

Una vegada més, PP, Vox i Junts van votar al Congrés contra mesures de mínims per a la protecció social, en aquest cas per evitar desnonaments de persones sense alternativa habitacional. Podem discrepar sobre moltes de les solucions al problema de l'habitatge, però hauríem d'acordar un mínim: mentre ho discutim, **ningú hauria de perdre casa seva** sense tenir on anar.

Perquè el problema de l'habitatge és complex. I precisament per això preocupen tant les respostes simples. Alguns tenen una única resposta per a tot: la culpa és sempre dels que venen de fora. Altres ho redueixen tot a una recepta: construir, construir i construir. Evidentment que necessitem més habitatge, especialment públic i assequible. Però pensar que el mercat, per si sol, resoldrà el problema és ignorar una part fonamental de la qüestió.

Durant moltes dècades hem convertit l'habitatge no només en un lloc on viure, sinó en un dels principals instruments d'inversió i acumulació de patrimoni. I això genera una contradicció difícil de sostenir indefinidament: volem que l'habitatge sigui cada vegada una inversió més rendible i, alhora, **que sigui cada vegada més accessible**.

Les dades ajuden a entendre on som. **Espanya té un parc d'habitatge públic extraordinàriament petit.** Se situa aproximadament a prop del 3% del total d'habitatges, mentre que països com Àustria o els Països Baixos s'apropa al 30%. No hi ha molt més a dir. No és casualitat.

Les mobilitzacions d'aquests dies a Madrid, Barcelona i moltes altres ciutats demostren que molta gent ha dit prou. Ningú pretén resoldre demà un problema acumulat durant dècades, però sí exigir un mínim: mentre discutim les solucions estructurals, **protegim primer la gent, no els inversors**.

Perquè aquest debat va molt més enllà de l'habitatge. Espanya té més persones treballant que mai, l'economia continua generant riquesa i alguns sectors clau acumulen beneficis històrics. Només els sis grans bancs van guanyar 34.000 milions d'euros el 2025, un nou rècord. La pregunta, per tant, no és només quant creixem, **sinó com repartim aquesta prosperitat** i a qui beneficia.

Ha arribat el moment de fer **un pas endavant** i tornar a defensar amb força allò que és comú, allò que és de tots i totes. Defensar millors salaris, habitatge públic, serveis públics forts i una economia en què l'interès general pesi més que el benefici d'uns pocs.

I, sobretot, deixar de ballar l'aigua als qui necessiten que els treballadors i treballadores ens mirem de reüll entre nosaltres. Als qui ens diuen que el culpable de tots els problemes és el veí que ha arribat de fora. **Mentre discutim entre nosaltres, altres acumulen** habitatges, patrimoni i riquesa sense que els assenyalem.

Potser ja és hora de deixar de mirar cap al costat i **començar a mirar cap amunt**.